

своята жестокост, защото от дълго време измъчвали хората от цялата страна с кражби и убийства. Разбойниците видели, че циганинът подпира с всички сили дъба, и го запитали защо прави това.

– Защо ли? – изпъшкарал той. – Ами ако вихрушката изкорени дъба и той смачка моите пшеничени зрънца?

Разбойниците разбрали що за човек имат насреща си.

– Ама че си глупак! – присмели му се те. – По-добре дай на нас да свършим тази работа, защото сме двацет и четирима. И да не стоиш със скръстени ръце през това време, иди в града и продай конете ни. След това се върни тук и ни донеси парите! – заповядал главатарят на разбойниците.

– Добре – съгласил се циганинът.

Бедният, той не подозирал, че конете са откраднати и разбойниците просто не искали да се излагат на опасност.

Заминал веднага, продал конете и взел добри пари, даже разгледал и града. Вървял насам, вървял натам и се озовал пред една кръчма. Влязъл вътре и се обърнал към кръчмаря:

– Слушай, добри човече! Ще ти оставя пари, но сега не искам за тях нито ядене, нито пиене. Скоро обаче ще дойда пак с едни хора. Ще поръчам храна и ти ще трябва да ни донесеш най-хубавото, което имаш. Когато изядем и изпием всички пари, ти ще ми намигнеш тайно, а ние ще станем и ще си отидем.

– Дадено! – съгласил се гостилничарят.

След това циганинът влязъл в още две кръчми и направил същата уговорка, както в първата.

Върнал се нашият човек в гората и разбойниците го попитали: